

Arrest

nr. 326 419 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren en getogen in Villavicencio (departement Meta). U woonde er het grootste deel van uw leven bij uw ouders en uw twee zussen in de wijk La Esperanza. Qua onderwijs hebt u het middelbaar afgemaakt in een militaire school. Daarna hebt u een universitair diploma psychologie behaald. U studeerde af in 2020. U hebt niet als psycholoog gewerkt, maar u was tijdens uw studies wel actief in de horeca. Nadien werkte u als verkoper van koffie.

U heeft in Colombia verschillende problemen ervaren. Zo werd u tijdens uw kindertijd tweemaal verkracht. De eerste keer gebeurde op uw achtste, door de neef van uw buurmeisje. Toen u 14 jaar oud was werd u een

tweede keer verkracht door een soldaat op de militaire school waar u zat. U kreeg op deze school ook homofobe opmerkingen van lesgevers en medeleerlingen. Het was in deze periode dat u begon te beseffen dat u op mannen valt.

U had af en toe seksuele ontmoetingen met mannen. Toen u 18 jaar oud was ontdekte u dat u HIV had opgelopen. U werd hiervoor behandeld maar er was niet altijd medicatie voor u beschikbaar.

Uw ouders en zussen waren zich steeds bewust van uw geaardheid, ook al hebt u dit nooit letterlijk tegen hen gezegd. Zij accepteerden dit niet en pestten u constant. U werd ook dikwijls door uw ouders geslagen, bij momenten ook door uw zussen. Ze deden er alles aan opdat u zich als 'macho' zou gedragen en meisjes leuk zou vinden. Uw ouders verplichtten u om naar de voornoemde militaire school en ook naar de kerk te gaan, en ze controleerden constant wat u deed of waar u naartoe ging. Ze chanteerden u ook emotioneel door te dreigen dat ze uw studies niet meer zouden betalen of u geen eten meer zouden geven. U probeerde dan ook steeds om als hetero over te komen. De situatie leidde ertoe dat u depressief werd en meerdere zelfmoordpogingen hebt ondernomen.

Aan de universiteit voelde u zich vaak afgewezen door lesgevers en studenten, omdat u een man was die psychologie studeerde. Zo mocht u bijvoorbeeld niet deelnemen aan groepswerken en bepaalde activiteiten. Dit maakte ook dat u uw stage niet op een normale manier kon uitvoeren en u later geen job kon vinden als psycholoog.

Eind 2019 leerde u via een dating-app D.(...) J.(...) A.(...) P.(...)(CG (...); OV (...)) kennen, een Venezolaan die naar uw stad was verhuisd. U bent met hem een relatie begonnen in het begin van de coronapandemie. In februari of maart 2020 werd D.(...) werkloos en had hij geen onderkomen meer. Er werd daarom besloten dat D.(...) in uw ouderlijk huis zou intrekken, onder het voorwendsel dat hij louter een vriend van u was. Uw ouders geloofden dit, mede omdat D.(...) er mannelijk uitzag, en gingen akkoord. Overdag probeerden jullie zo 'normaal' mogelijk over te komen om jullie relatie te verbergen, maar 's nachts hadden jullie in het geniep seksueel contact. Na verloop van tijd kregen uw ouders vermoedens dat er meer gaande was tussen jullie. Uiteindelijk hebben ze het ook effectief ontdekt, u vermoedt doordat uw zus jullie had betrapt terwijl jullie elkaar kusten. Er ontstond een grote woordenwisseling met uw ouders waarbij ze u sloegen en vermoedelijk D.(...) ook. Uw ouders gooiden D.(...) onmiddellijk uit het huis, terwijl u thuis moest blijven onder strenge controle. Ze namen tijdelijk uw gsm en kredietkaarten af.

U hoorde D.(...) enkele maanden niet, maar kwam daarna terug met hem in contact via sociale media. Na het opheffen van de Covid-lockdown begonnen jullie terug af te spreken. U vertelde smoesjes tegen uw ouders zodat u het huis kon verlaten. Aanvankelijk zag u D.(...) in parken, maar later ging u geregeld naar hem in zijn appartement in de wijk San Antonio (tevens Villavicencio). Nu eens verbleef u bij uw ouders, dan weer verbleef u voor een tijdje heimelijk bij D.(...). Al in het begin dat u daar introk, ervaarden jullie problemen met burens. Ze vermoedden dat jullie een homokoppel waren en bedreigden jullie om die reden. Jullie kregen ook te kampen met pesterijen, zoals ruiten die werden ingeslagen en afval dat bij jullie werd gedumpt, en af en toe werden jullie ook door burens geduwd of geslagen. Ze klaagden ook bij jullie huisbaas, die dan meermaals zei dat jullie het pand moesten verlaten. Uiteindelijk mochten jullie toch blijven als jullie een hogere huur betaalden. Hij vroeg bij momenten ook losse geldbedragen.

In november of december 2021 deden jullie aangifte tegen de burens bij de politie. In diezelfde week kwamen er agenten naar jullie huis, die geld van jullie eisten en zeiden dat de situatie hetzelfde zou blijven. Ook op andere momenten toen de politie tussenbeide kwam naar aanleiding van jullie ruzies met burens, werden jullie door de betreffende agenten afgeperst.

In de avond van 24 december 2021 werden u en D.(...) opnieuw geslagen en bedreigd door burens. Ze waren dronken. Jullie probeerden zich te verdedigen waardoor een gevecht ontstond. De burens belden de politie, waarop twee agenten ter plekke kwamen, die wederom geld van jullie probeerden af te troggelen. Uiteindelijk namen ze u en D.(...) mee naar een politiekantoor. Jullie werden ook door hen geslagen, maar in wezen wilden ze niets van jullie. Om middernacht lieten ze jullie dan ook vrij, waarna jullie een ziekenhuis bezochten vanwege de verwondingen die jullie hadden opgelopen. In deze periode boekten jullie reistickets naar België.

Naar aanleiding van de hele situatie hebt u twee keer een LGBT-organisatie gecontacteerd doch u kreeg het antwoord dat ze niet veel voor u konden doen omdat u zich niet in de hoofdstad bevond.

Eind januari 2022 was uw zus u in een taxi gevolgd tot aan D.(...)'s woning. Ze schold jullie uit en sloeg D.(...) met twee motorhelmen, en de burens kwamen naar buiten om te zien wat er gaande was. U ging uiteindelijk mee met uw zus naar uw ouderlijk huis. U bleef daar en had slechts gering contact met D.(...), maar u was van plan om op de dag van jullie geplande vlucht weg te lopen van huis.

Zo geschiedde ook, op 9 februari 2022. Met een taxi en een bus reisde u in de luchthaven van Bogota, waar u D.(...) terugzag. Jullie reisden die dag met het vliegtuig naar Frankrijk en 's anderendaags met de trein naar België.

Op 14 februari 2022 diende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in; D.(...) eveneens. In geval van terugkeer naar Colombia vreest u de politie en de mensen in het algemeen. U vreest dat u zal worden vermoord of mishandeld, en dat u daardoor uzelf iets zou aandoen.

Eén jaar na uw aankomst in België zijn u en D.(...) uit elkaar gegaan. U hebt hier sindsdien een nieuwe relatie gehad, maar u bent op dit moment terug alleenstaand.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: (1) uw paspoort, (2) uw identiteitskaart, (3) uw diploma's, (4) uw aangifte bij het parket, (5) een attest van uw psycholoog in Colombia, (6) medische documenten uit Colombia, (7) medische documenten uit België, (8) foto's van uzelf tijdens uw kindertijd en uw studies, (9) foto's met uw ex-partner D.(...) in Colombia, (10) foto's van u met uw vrienden in België en (11) links naar online krantenartikelen over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia. Uw documenten betreffen kopieën, behalve uw paspoort waarvan het origineel werd ingezien.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U verklaart dat HIV-positief bent en neemt hiervoor medicatie waardoor het virus niet-detecteerbaar is in uw lichaam (CGVS I p.3). Dit blijkt ook uit uw medische documenten opgesteld in België (zie stuk nr. 7 in de map 'documenten' van uw administratief dossier). U verklaart tevens dat u aan een depressie lijdt (CGVS I p.3) en legt hieromtrent een attest van een psycholoog in Colombia neer, waarin u werd gediagnosticeerd met een 'gemengde angst- en depressieve stoornis' (zie stuk nr. 5 in map 'documenten'). Het CGVS betwist dit op zich niet. Echter moet worden vastgesteld dat deze psychologische problemen niet dermate ernstig zijn waardoor u geen volwaardige asielverklaringen zou kunnen afleggen. Zo beschrijft u dat u momenteel aan het werk bent in België, gaat sporten en afsprekt met vrienden (CGVS I p.4). Dit laatste blijkt ook uit de talrijke foto's die u indiende, waaruit ook kan worden afgeleid dat u hier deelneemt aan het uitgaansleven (zie stuk nr. 10 in map 'documenten'). Hieruit blijkt dat de depressie waarvan sprake u niet verhindert om uw dagelijks leven te leiden en om autonoom voor zichzelf op te treden. Daarnaast volgt uit de notities van uw persoonlijke onderhoud dat u prima in staat was om uw vluchtverhaal uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. U vroeg bovendien een kopie van uw beide notities aan, doch formuleerde hier geen opmerkingen op waardoor kan worden besloten dat u akkoord gaat met de inhoud ervan.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat er vanuit uw hoek geen bezwaar werd geuit om uw beide persoonlijke onderhouds te laten doorgaan. Ook werden er, wat uw mentale problematiek betreft, geen elementen geuit die uw verdere deelname aan de procedure zouden verhinderen wanneer hiernaar gepeild werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie vragenlijst 'BPN').

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet

strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Na uw beide persoonlijke onderhouds op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een eerste reden hiervoor is dat de recente problemen met uw familieleden na uw ex-partner D.(...)'s intrek in uw ouderlijk huis, niet geloofwaardig zijn. U omschrijft de relatie met uw ouders en zussen als bijzonder problematisch. U spreekt over constante mishandelingen, slagen en psychologische chantage, waarbij ze u o.m. dwongen om naar de kerk te gaan en om relaties met meisjes te proberen aangaan (CGVS I p.19-20, p.22). Ze wilden ten allen koste vermijden dat u als homoseksueel zou leven (CGVS I p.26, p.27). U verklaart ook dat uw ouders alles controleerden wat u deed en dat uw zus u achtervolgde op straat (CGVS I p.22, p.26; CGVS II p.7). In het licht van deze situatie is het niet aannemelijk dat uw ouders ermee akkoord gingen om D.(...) bij jullie laten inwonen, laat staan dat zij hem in een kamer lieten slapen die verbonden was met de uwe (CGVS I p.24). De uitleg dat hij er 'mannelijker' uitzag, jullie deden alsof jullie slechts vrienden waren en uw ouders medelijden hadden vanwege de pandemie, kan hierbij niet overtuigen (CGVS I p.21-24). Gezien de meedogenloze houding en het argwaan dat u hen toedicht, zouden zij dat logischerwijze nooit toestaan. Dit terzijde, is het ook niet aannemelijk dat uw ouders en zussen pas na één of anderhalve maand D.(...) uit het huis zetten (CGVS I p.24), hoewel ze volgens u eerder al vermoedden dat er meer dan vriendschap tussen jullie speelde (CGVS I p.22). Als zij D.(...) überhaupt al toelieten in jullie huis, dan moet het eerste vermoeden al genoeg geweest zijn om jullie te confronteren en hem onmiddellijk weg te sturen. Wat ook in het oog springt, is uw beschrijving dat D.(...) na verloop van tijd in uw bed kwam slapen en jullie tekenen van affectie, zoals een kus, aan elkaar begonnen te geven (CGVS I p.25-26). Als uw ouders u werkelijk al jaren fysiek en psychologisch mishandelden vanwege uw geaardheid, mag het verbazen dat het zou aandurven om zo'n risicovol gedrag te stellen. De kans was immers reëel dat uw ouders jullie zouden betrappen, met alle gevolgen van dien.

Het is daarnaast opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar, of in welke wijk, D.(...) verbleef na de uithuiszetting door uw ouders. U bent ook niet zeker of hij al dan niet terecht kon bij een van zijn collega's en, gevraagd hoe lang hij erover deed om een eigen woning te vinden, kunt u ook geen antwoord geven (CGVS I p.26-27). Uw onwetendheid in dit verband kan niet overtuigen. Later had u immers opnieuw contact met D.(...) en zijn jullie zelfs gaan samenwonen, waardoor kan worden verwacht dat jullie de voornoemde zaken zouden hebben besproken.

Jullie leggen bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de incidenten die later aan D.(...)'s woning plaatsvonden. Zo stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw familieleden u achtervolgden en dat uw ouders op een gegeven moment ontdekten dat u weer contact had met D.(...). Er

vond toen 'opnieuw een groot schandaal' plaats alsook problemen met de burens en de politie, waarna jullie een aangifte indienden. U beweert dat u en D.(...) vervolgens werden meegenomen door de politie en dat, daarna, uw zus bij zijn woning langsging (CGVS I p.22). D.(...) zelf deed tijdens zijn DVZ-interview een min of meer gelijkaardig relaas. Enkele maanden nadat hij uit uw ouderlijk huis werd buitengezet, ging u bij hem wonen, maar uw familie wilde dat u terugkeerde naar huis en zij kwamen 'steeds' naar zijn woning om amok te maken (roepen, afval gooien, etc.). D.(...) vervolgde dat er op 25 december 2021 een groot gevecht plaatsvond met burens 'en een deel van uw familie'. Het volgende incident met uw familie vond dan plaats op 29 januari 2022 (zie CGVS-vragenlijst 22/13091, vraag 3.5; stuk nr. 1 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Uit deze twee versies van de feiten volgt alvast dat uw familieleden meerdere keren naar D.(...)'s woning toe gegaan zijn. Dit komt niet overeen met uw relaas ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud, waarbij u aangeeft dat uw familieleden weliswaar eind januari 2022 D.(...)'s woning bezochten om jullie tweeën er te belagen doch, gevraagd of uw familie eerder al eens naar zijn woning gegaan waren, verklaart u van niet (CGVS II p.8-9). Dit is bijzonder opvallend. Na confrontatie kwam u trouwens niet verder dan vast te houden aan uw eigen (laatste) versie en dat D.(...) tijdens zijn interview misschien verward was (CGVS II p.9), een uitleg die niet overtuigt gezien de vrij gedetailleerde aard van zijn DVZ-verklaring waaruit overigens nergens blijkt dat hij (dermate) verward was waardoor hij de aanleiding van zijn vlucht uit Colombia niet zou kunnen schetsen. Jullie uiteenlopende verhalen doen hoe dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie aanvaringen met uw gezinsleden.

Uw laatste verklaringen over de feiten zijn overigens niet aannemelijk. Naar eigen zeggen was D.(...) in februari of maart 2020 bij u en uw ouders ingetrokken (CGVS I p.23) en gooiden ze hem na 1 of 1,5 maand uit het huis (CGVS I p.24). Zo'n 1 à 2 maanden daarna hadden u en D.(...) terug contact en later, nadat hij al enkele maanden een eigen woning had, begon u daar geregeld te verblijven (CGVS II p.4). Afgaand op uw tijdsindicaties moet dit vanaf het najaar van 2020 geweest zijn. Meegaand uw meest recente verklaringen, zou dit echter betekenen dat het meer dan een jaar duurde alvorens er iemand van uw familie bij D.(...)'s woning langs ging (hetzij om u daar weg te halen, hetzij om amok te maken). Dit houdt weinig steek indien uw familieleden, onder meer in deze periode, u achtervolgden op straat, controleerden wat u deed en uw gsm uitlazen (CGVS I p.22, p.26; CGVS II p.7). Naar alle logica waren zij dan al veel sneller bij D.(...)'s woning uitgekomen en hadden zij de smoesjes die u gebruikte, kunnen doorzien (CGVS II p.5).

Over uw laatste periode in Colombia bent u evenmin consistent. Na het incident aan D.(...)'s woning eind januari verbleef u nog ongeveer een week bij uw ouders thuis, tot wanneer u naar de luchthaven ging om met hem naar België te vertrekken (CGVS I p.6). U beweert dat uw ouders uw gsm hadden afgenomen (CGVS II p.16). Gevraagd of u en D.(...) in die tijdspanne nog contact hadden vooraleer jullie elkaar ontmoetten op de luchthaven, stelt u dat u nog eenmaal met hem kon communiceren 2 à 3 dagen na het incident via een soort openbare telefoon (CGVS II p.16). D.(...) verklaarde daarentegen op zijn eigen persoonlijk onderhoud dat u hem al enkele uren volgend op het incident opbelde (zie CGVS 22/13091 p.14; stuk nr. 2 in map 'landeninformatie'). D.(...) verklaarde eveneens dat het incident aan zijn woning eind januari mede veroorzaakt was door het feit dat uw familie door middel van een bankuittreksel ontdekt had dat u vliegtickets naar België had aangekocht (CGVS 22/13091 p.14), iets waar u ook zelf op wijst tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS p.22). Echter, wanneer het CGVS u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vraagt of uw familie vooraf wist dat u het land wilde verlaten antwoordt u: "ze dachten wel dat ik op reis zou gaan, maar ze dachten eerder dat ik naar een andere stad zou vertrekken en niet naar een ander land" (CGVS II p.17). Dat zij dat dachten, is op zich al weinig plausibel gezien het bedrag op het voornoemde bankuittreksel een heel stuk hoger moet zijn geweest dan de prijs van een bus- of binnenlands vliegticket naar een andere stad. Meer nog, u gevraagd of u nog problemen had met uw familie in de luchthaven of onderweg daarnaartoe, antwoordt u van niet en zegt u: "ze wisten van niets" (CGVS II p.18). Opnieuw een flagrante tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraaft. Voor het overige is het merkwaardig dat u uw paspoort bij de hand had toen u op de dag van uw vertrek uw ouderlijk huis verliet. U stelt dat u het in een lade met sokken had verstopt (CGVS II p.17). Echter, als uw ouders u dermate controleerden en zij, zoals u zegt, vermoedden dat u op reis wilde gaan, kan toch worden van uitgegaan dat zij uw kamer hadden doorzocht en zij zodoende het paspoort van u hadden afgenomen.

Er kan voorts ook worden getwijfeld aan uw problemen met burens aan D.(...)'s adres. Ook daarover zijn jullie verklaringen immers niet consistent. Zoals eerder aangestipt, verklaarde D.(...) bij DVZ dat uw ouders 'steeds' naar zijn adres kwamen om te roepen en met afval naar zijn huis te gooien. "De burens waren de situatie beu en vroegen ons om te vertrekken", zo vervolgde hij (zie CGVS-vragenlijst 22/13091, vraag 3.5; stuk nr. 1 in map 'landeninformatie'); terwijl uit uw laatste versie van de feiten blijkt dat enkel uw zus bij D.(...) thuis is langs geweest - slechts één keer op het einde van januari 2022 (CGVS II p.8-9) - en dat D.(...)'s burens jullie al eerder belaagden zonder dat uw gezinsleden erbij gemoeid waren (CGVS II p.5). Dit is toch een wezenlijk verschil. Alleszins zegt u dat het de burens waren die met afval gooiden en ook jullie voertuig beschadigden, jullie ruiten vernielden, jullie 'homo' noemden en dreigden met fysiek geweld. Dit deden ze al vanaf het moment dat u bij D.(...) introk tot in de maand van jullie vertrek naar België (CGVS II p.5). Als deze burens jullie werkelijk belaagden zoals u hier verklaart, is het bedenkelijk dat D.(...) zo lang (i.c. meer dan één

jaar; zie supra) op datzelfde adres bleef wonen. Zeker aangezien u vertelt dat, op het adres waarvan sprake, meermaals de huisbaas en de politie erbij werden gehaald, en beide partijen jullie dan telkens afpersten als jullie daar wilden blijven wonen (CGVS II p.7, p.9-10), waardoor het nog vreemder lijkt dat jullie niet veel eerder van daar vertrokken zijn. Jullie hadden allebei een vast inkomen (CGVS II p.10), waardoor jullie het op zijn minst hadden kunnen proberen om zich elders te vestigen. De kans bestond immers dat jullie op een ander adres of woonplaats wel een goede verstandhouding konden hebben met de omwonenden (CGVS II p.6). Het komt trouwens niet overtuigend over dat, gevraagd naar de namen van de beweerde burens, u slechts één van hen weet op te noemen (CGVS II p.6). Al deze vaststellingen ondermijnen de ernst van uw problemen met burens en ook met de politie, gezien beiden met elkaar gelinkt zijn in uw relaas.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel objectief bewijs neerlegt ter ondersteuning van uw verklaring dat de politie u en D.(...) voor een avond hebben opgepakt op Kerstavond 2021. Dit blijven slechts blote beweringen. In het ziekenhuisdocument van 25 december 2021 wordt enkel gesproken over slagen toegebracht door 'dronken burens' (zie stuk nr. 6 in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Nochtans kan worden van uit gegaan dat jullie arrestatie werd opgenomen in het systeem van de politie en u hier een document van moet kunnen opvragen bij de betrokken diensten, net zoals uw aangifte bij het parket waarvan u wel een document voorlegt (zie stuk nr. 4 in map 'documenten'). U verklaart hieromtrent dat de agenten jullie meenamen omdat jullie die dag geen geld aan hen betaalden, maar ook dat zij er in de eerste plaats werden bij geroepen omdat de burens u en D.(...) hadden geslagen en jullie zich hadden proberen verdedigen (CGVS II p.10-12). Dat dergelijke afpersing door politieagenten op informele wijze gebeurde, kan worden aangenomen, maar indien zij het voorval ernstig genoeg vonden om over te gaan tot een arrestatie, kan verondersteld dat hier toch iets van zou worden geregistreerd, al dan niet louter onder het mom van een burenruzie bijvoorbeeld (CGVS II p.10). Dat u geen documentair bewijs indient, ondermijnt opnieuw de ernst van uw problemen met de politie. Hetzelfde kan worden gezegd van het gegeven dat u naderhand nog één maand op hetzelfde adres bent blijven wonen van waar u zou zijn opgepakt, en D.(...) ruim anderhalve maand. Ook bleef u aan het werk tot de week voor uw vertrek en diende u, met andere woorden, niet ondergedoken te leven uit vrees voor politieagenten of burens (CGVS I p.8).

Het is tevens belangrijk op te merken dat een eventuele vrees voor vervolging toekomstgericht dient te worden beoordeeld en in concreto moet worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Zelfs al zou u in enige mate hinder gekend hebben met burens en plaatselijke politieagenten, dan nog zijn er, zelfs in dat geval, geen concrete aanwijzingen voorhanden dat deze personen u werkelijk in de toekomst nog zouden willen treffen; laat staan als u in Colombia op een ander adres zou gaan wonen.

Op eenzelfde manier toont u evenmin aan dat uw ouders en uw zussen het bij terugkeer op u gemunt zouden hebben. Eerder werd reeds opgemerkt dat verschillende zaken erop wijzen dat zij niet dermate controlerend en kwaadwillig waren zoals u beschrijft. Echter doen ook andere elementen vermoeden dat u een vertekend beeld weergeeft van jullie relatie, waaronder het feit dat uw ouders u gedurende 5 jaar uw studies aan de universiteit bekostigden en dat u kon kiezen wat u wilde studeren (CGVS I p.6-7). Het argument dat uw vader psychologie een studie voor meisjes vond maar u hem toch kon overhalen door te verwijzen naar een psycholoog uit een bekende tv-serie, kan hierbij niet overtuigen (CGVS I p.20-21). Hij had u dat immers simpelweg kunnen weigeren. Zoals eerder vastgesteld, had u blijkbaar ook de vrijheid om te gaan en staan waar u wilde, en mocht u zelfs de moto van uw zus gebruiken (CGVS I p.19, p.22). Ook het feit dat uw ouders u meenamen op rondreis doorheen de Verenigde Staten, doet uitschijnen dat jullie er een eerder goede band op nahielden. Over de reis zelf bent u trouwens niet oprecht doorheen uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelt u aanvankelijk dat u voor slechts één of twee weken naar de VS ging (CGVS I p.13), hoewel de stempels in uw paspoort aangeven dat u daar van 27 maart 2021 tot 2 september 2021 was, meer dan een half jaar dus (zie stuk nr. 1 in map 'documenten'). Dat u zich niet meer herinnert hoe lang u daar was, zoals u na confrontatie aangeeft, (CGVS I p.14), kan niet worden aangenomen en wekt de schijn dat u hierover informatie wenst achter te houden. Het verdere betoog dat uw ouders het u tijdens die reis nooit toestonden om ergens alleen naartoe te gaan en zij het u probeerden te verhinderen om contact te hebben met D.(...), is evenmin aannemelijk (CGVS I p.14). U verklaart immers eveneens dat u in de VS marihuana rookte en u dit op straat aankocht (CGVS I p.27), waaruit blijkt dat uw ouders u ook ginds behoorlijk vrij lieten. Hoe dan ook, als uw ouders u dermate vijandig gezind waren, zouden zij u logischerwijze niet hebben meegenomen op een plezierreis van 6 maanden naar de VS. Dit houdt geen enkele steek.

Kortom, het CGVS betwist op zich niet dat u ooit onenigheden met uw ouders en zussen hebt gekend, ook niet dat uw geaardheid voor hen een heikel punt was. Gelet op al het voorgaande kan echter niet worden aangenomen dat zij u mishandelden op de manier zoals u het beschrijft, laat staan dat u in de toekomst vervolging door hen dient te vrezen. Zoals eerder aangegeven, legden uw ouders u ook geen strobreed in de weg om het land te verlaten, en daarbij verklaart u dat u sinds uw vertrek niets meer van uw familie hebt gehoord (CGVS I p.12).

Dit terzijde, weerhoudt niets u ervan om alleen te gaan wonen in Colombia. U bent immers een volwassen twintiger. Uw verklaring dat u 'niet gewoon ergens kon wonen zonder het slachtoffer te worden van stalking' (CGVS I p.17), lijkt hierbij op niets te zijn gebaseerd. Per slot van rekening zou u slechts op twee plekken gewoond hebben, namelijk bij uw ouders en in D.(...)'s appartement, en beide adressen lagen in Villavicencio (CGVS I

p.6). U kunt geenszins voorhouden dat u in een andere wijk of stad automatisch ook problemen met plaatselijke bewoners zou krijgen. Daarnaast beschikt u over een universitair diploma en hebt u in Colombia werkervaring achter de rug (CGVS I p.7-8). Het betoog dat u als psycholoog geen job zou kunnen vinden in Colombia omdat werkgevers mannen zou afwijzen, is overigens niet aannemelijk (CGVS I p.7-8). Opnieuw is dit slechts een loze veronderstelling wetende dat u nooit buiten uw stad gewoond heeft en daarbij kunt u, frappant genoeg, niet eens zeggen of uw andere mannelijke medestudenten al dan niet een job hadden gevonden. Jullie zouden geen contact hebben (CGVS I p.7-8). Nochtans kan worden verwacht dat u hen zou aanschrijven om hierover te overleggen indien de zoektocht naar werk, als man zijnde, dermate moeilijk zou zijn. Dit terzijde, merkt het CGVS nog op dat u in Colombia in de mogelijkheid was om relaties aan te gaan met andere mannen (CGVS I p.9) en u ook hier in België, in een volledig nieuwe omgeving, een nieuwe relatie hebt gehad en verscheidene vrienden hebt gemaakt (CGVS I p.4, p.9, p.11; zie ook stuk nr. 10 in map 'documenten'). U hebt ook hier al de weg gevonden naar een job (CGVS I p.4). Dit alles wijst erop dat u over meer dan voldoende zelfredzaamheid beschikt om terug te keren naar Colombia en er de draad van uw leven op te pikken.

In de marge kan nog worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u in uw kindertijd tweemaal slachtoffer bent geworden van verkrachting (CGVS I p.10-11). Echter haalt u in dit verband geen vrees bij terugkeer aan en, gevraagd of u na de feiten ooit nog last had van de daders, antwoordt u van niet (CGVS II p.18).

Uw HIV-besmetting kan evenmin aanleiding bieden tot de toekenning van internationale bescherming (CGVS I p.3; stuk nr. 7 in map 'documenten'). U verklaart weliswaar dat dat er in Colombia niet altijd medicatie voorhanden was (CGVS I p.18) en legt in dit verband een brief van uw plaatselijke zorgverstrekker neer, doch hieruit blijkt niet dat de toegang tot HIV-medicatie u werd geweigerd vanwege een van de gronden van de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging). Integendeel, volgens de brief dd. 21/06/2021 was de betreffende medicatie niet beschikbaar vanwege een logistieke situatie en zou deze, van zodra terug beschikbaar, opnieuw naar u worden opgestuurd (stuk nr. 6 in map documenten). Voor het overige toont u niet aan dat deze HIV-medicatie heden nog steeds niet beschikbaar zou zijn en dat de medicatievoorraad ook elders op het Colombiaanse grondgebied volledig uitgeput zou zijn.

Indien u voorts meent dat uw medische toestand, louter op zich, een verblijfrechtelijke status in België zou kunnen rechtvaardigen, dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waarvoor de DVZ bevoegd is en niet het CGVS.

Gelet op alle bovenstaande overwegingen toont u niet aan dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde op basis van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Afgezien van de vaststellingen omtrent uw reis naar de VS, bevestigen uw paspoort en identiteitskaart slechts uw persoonsgegevens (stukken nrs. 1 en 2). Deze worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Dat u in Colombia een universitair diploma behaalde, wordt evenmin betwist (stuk nr. 3). Uit het formulier van het parket blijkt voorts dat u bij hen aangifte gedaan heeft omtrent problemen met de burens van D.(...)'s adres in Villavicencio (stuk nr. 4). Dat deze werkelijk plaatsvonden op de manier zoals u het beschreef in uw persoonlijke onderhouden, kan hiermee echter niet worden bewezen. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor een bepaalde instantie. Om deze reden is ook het psychologisch attest uit Colombia an sich niet bewijskrachtig voor de "vervolging en doodsb bedreigingen, veroorzaakt door voortdurende pesterijen en mishandeling door de omgeving, waaronder burens en politie" die erin vermeld worden (stuk nr. 5). Een psycholoog doet immers vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Voor het overige toont dit attest aan dat u in Colombia toegang had tot geestelijke gezondheidszorg, zoals u ook bevestigt doorheen uw

verklaringen (CGVS II p.18). Het staat u vrij om hier bij terugkeer opnieuw een beroep op te doen als u dat nodig acht. Verder legt u een ziekenhuisdocument uit Colombia neer waaruit blijkt dat er dd. 25/12/2021 enkele verwondingen bij u werden vastgesteld op de spoedgevallendienst (i.c. "oedeem in rechterwang, ecchymose in rechter thoracale regio en excoriatie in rechterflank") (stuk nr. 6). Dit document vormt echter geen sluitend bewijs voor uw verklaring dat deze verwondingen werden veroorzaakt door de politie. Net zoals een psycholoog kan een arts weliswaar vaststellingen doen met betrekking tot uw gezondheidstoestand doch hij kan geen exclusief causaal verband schetsen tussen de vaststellingen waarvan sprake en een eventuele oorzaak. Ook hier dient hij af te gaan op uw verklaringen. Er kunnen met andere woorden tal van andere situaties aan de grondslag liggen van de vastgestelde verwondingen. De overige medische documenten in de bundel hebben betrekking op uw HIV-toestand, die eerder in deze beslissing reeds werd besproken (stukken nrs. 6 en 7). U dient voorts een stapel foto's in (stukken nrs. 8, 9 en 10). Uit de foto's van uw kindertijd en uw studies kunnen geen elementen worden ontwaard waaruit blijkt dat u door uw ouders mishandeld werd. Dat u op een gegeven moment last kreeg van haaruitval (CGVS I p.18), zoals blijkt uit enkele van deze foto's, kan voorts uiteenlopende oorzaken hebben. De andere foto's illustreren uw relatie met D.(...) in Colombia, dewelke niet betwist wordt, en uw leven en vrijetijdsbestedingen in België, waar hierboven reeds naar verwezen werd. Tot slot stuurde u internetlinks door van artikelen en rapporten over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia (stuk nr. 11). Aangezien deze links om veiligheidsredenen niet kunnen worden geopend werd er u herhaaldelijk gevraagd om de teksten in hun volledigheid over te maken, doch het CGVS heeft deze niet meer mogen ontvangen (zie briefwisseling in uw administratief dossier; CGVS I p.16-17; CGVS II p.3). Hoe dan ook, dergelijke artikelen en rapporten hebben slechts betrekking op de algemene situatie in uw land van herkomst. Hierover eerder reeds werd opgemerkt dat er in Colombia geen groepsvervolgung plaatsvindt ten aanzien van de LGBT-gemeenschap. U dient een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging aannemelijk te maken, in casu quod non.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw ex-partner, D.(...) J.(...) A.(...) P.(...)(CG 22/13091; OV 9.363.630), vooralsnog geen beslissing heeft genomen. Belangrijk om hierbij op te merken is dat hij over de Venezolaanse nationaliteit beschikt, waardoor een eventuele vrees voor hem louter wordt beoordeeld ten aanzien van Venezuela, niet ten aanzien van Colombia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de

verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. In de bestreden beslissing wordt een beoordeling naar de nood aan internationale bescherming gemaakt van de door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid en de bewering al vervolging te hebben ondergaan.

Verweerster is van oordeel dat verzoeker de door hem geuite vrees niet aannemelijk maakt en steunt zich hiervoor op volgende vaststellingen:

“U verklaart vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Na uw beide persoonlijke onderhouds op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een eerste reden hiervoor is dat de recente problemen met uw familieleden na uw ex-partner D.(...)'s intrek in uw ouderlijk huis, niet geloofwaardig zijn. U omschrijft de relatie met uw ouders en zussen als bijzonder problematisch. U spreekt over constante mishandelingen, slagen en psychologische chantage, waarbij ze u o.m. dwongen om naar de kerk te gaan en om relaties met meisjes te proberen aangaan (CGVS I p.19-20, p.22). Ze wilden ten allen koste vermijden dat u als homoseksueel zou leven (CGVS I p.26, p.27). U verklaart ook dat uw ouders alles controleerden wat u deed en dat uw zus u achtervolgde op straat (CGVS I p.22, p.26; CGVS II p.7). In het licht van deze situatie is het niet aannemelijk dat uw ouders ermee akkoord gingen om D.(...) bij jullie laten inwonen, laat staan dat zij hem in een kamer lieten slapen die verbonden was met de uwe (CGVS I p.24). De uitleg dat hij er 'mannelijker' uitzag, jullie deden alsof jullie slechts vrienden waren en uw ouders medelijden hadden vanwege de pandemie, kan hierbij niet overtuigen (CGVS I p.21-24). Gezien de meedogenloze houding en het argwaan dat u hen toedicht, zouden zij dat logischerwijze nooit toestaan. Dit terzijde, is het ook niet aannemelijk dat uw ouders en zussen pas na één of anderhalve maand D.(...) uit het huis zetten (CGVS I p.24), hoewel ze volgens u eerder al vermoedden dat er meer dan vriendschap tussen jullie speelde (CGVS I p.22). Als zij D.(...) überhaupt al toelieten in jullie huis, dan moet het eerste vermoeden al genoeg geweest zijn om jullie te confronteren en hem onmiddellijk weg te sturen. Wat ook in het oog springt, is uw beschrijving dat D.(...) na verloop van tijd in uw bed kwam slapen en jullie tekenen van affectie, zoals een kus, aan elkaar begonnen te geven (CGVS I p.25-26). Als uw ouders u werkelijk al jaren fysiek en psychologisch mishandelden vanwege uw geaardheid, mag het verbazen dat het zou aandurven om zo'n risicovol gedrag te stellen. De kans was immers reëel dat uw ouders jullie zouden betrappen, met alle gevolgen van dien.

Het is daarnaast opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar, of in welke wijk, D.(...) verbleef na de uithuiszetting door uw ouders. U bent ook niet zeker of hij al dan niet terecht kon bij een van zijn collega's en, gevraagd hoe lang hij erover deed om een eigen woning te vinden, kunt u ook geen antwoord geven (CGVS I p.26-27). Uw onwetendheid in dit verband kan niet overtuigen. Later had u immers opnieuw contact met D.(...) en zijn jullie zelfs gaan samenwonen, waardoor kan worden verwacht dat jullie de voornoemde zaken zouden hebben besproken.

Jullie leggen bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de incidenten die later aan D.(...)'s woning plaatsvonden. Zo stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw familieleden u achtervolgden en dat uw ouders op een gegeven moment ontdekten dat u weer contact had met D.(...). Er vond toen 'opnieuw een groot schandaal' plaats alsook problemen met de burens en de politie, waarna jullie een aangifte indienden. U beweert dat u en D.(...) vervolgens werden meegenomen door de politie en dat, daarna, uw zus bij zijn woning langsging (CGVS I p.22). D.(...) zelf deed tijdens zijn DVZ-interview een min of meer gelijkaardig relaas. Enkele maanden nadat hij uit uw ouderlijk huis werd buitengezet, ging u bij hem wonen, maar uw familie wilde dat u terugkeerde naar huis en zij kwamen 'steeds' naar zijn woning om amok te maken (roepen, afval gooien, etc.). D.(...) vervolgde dat er op 25 december 2021 een groot gevecht plaatsvond met burens 'en een deel van uw familie'. Het volgende incident met uw familie vond dan plaats op 29 januari 2022 (zie CGVS-vragenlijst 22/13091, vraag 3.5; stuk nr. 1 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Uit deze twee versies van de feiten volgt alvast dat uw familieleden meerdere keren naar D.(...)'s woning toe gegaan zijn. Dit komt niet overeen met uw relaas ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud, waarbij u aangeeft dat uw familieleden weliswaar eind januari 2022 D.(...)'s woning bezochten om jullie tweeën er te belagen doch, gevraagd of uw familie eerder al eens naar zijn woning gegaan waren, verklaart u van niet (CGVS II p.8-9). Dit is bijzonder opvallend. Na confrontatie kwam u trouwens niet verder dan vast te houden aan uw eigen (laatste) versie en dat D.(...) tijdens zijn interview misschien verward was (CGVS II p.9), een uitleg die niet overtuigt gezien de vrij gedetailleerde aard van zijn DVZ-verklaring waaruit overigens nergens blijkt dat hij (dermate) verward was waardoor hij de aanleiding van zijn vlucht uit Colombia niet zou kunnen schetsen. Jullie uiteenlopende relazen doen hoe dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie aanvaringen met uw gezinsleden.

Uw laatste verklaringen over de feiten zijn overigens niet aannemelijk. Naar eigen zeggen was D.(...) in februari of maart 2020 bij u en uw ouders ingetrokken (CGVS I p.23) en gooiden ze hem na 1 of 1,5 maand

uit het huis (CGVS I p.24). Zo'n 1 à 2 maanden daarna hadden u en D.(...) terug contact en later, nadat hij al enkele maanden een eigen woning had, begon u daar geregeld te verblijven (CGVS II p.4). Afgaand op uw tijdsindicaties moet dit vanaf het najaar van 2020 geweest zijn. Meegaand uw meest recente verklaringen, zou dit echter betekenen dat het meer dan een jaar duurde alvorens er iemand van uw familie bij D.(...)'s woning langs ging (hetzij om u daar weg te halen, hetzij om amok te maken). Dit houdt weinig steek indien uw familieleden, onder meer in deze periode, u achtervolgden op straat, controleerden wat u deed en uw gsm uitlazen (CGVS I p.22, p.26; CGVS II p.7). Naar alle logica waren zij dan al veel sneller bij D.(...)'s woning uitgekomen en hadden zij de smoesjes die u gebruikte, kunnen doorzien (CGVS II p.5).

Over uw laatste periode in Colombia bent u evenmin consistent. Na het incident aan D.(...)'s woning eind januari verbleef u nog ongeveer een week bij uw ouders thuis, tot wanneer u naar de luchthaven ging om met hem naar België te vertrekken (CGVS I p.6). U beweert dat uw ouders uw gsm hadden afgenomen (CGVS II p.16). Gevraagd of u en D.(...) in die tijdspanne nog contact hadden vooraleer jullie elkaar ontmoetten op de luchthaven, stelt u dat u nog eenmaal met hem kon communiceren 2 à 3 dagen na het incident via een soort openbare telefoon (CGVS II p.16). D.(...) verklaarde daarentegen op zijn eigen persoonlijk onderhoud dat u hem al enkele uren volgend op het incident opbelde (zie CGVS 22/13091 p.14; stuk nr. 2 in map 'landeninformatie'). D.(...) verklaarde eveneens dat het incident aan zijn woning eind januari mede veroorzaakt was door het feit dat uw familie door middel van een bankuittreksel ontdekt had dat u vliegtickets naar België had aangekocht (CGVS 22/13091 p.14), iets waar u ook zelf op wijst tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS p.22). Echter, wanneer het CGVS u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vraagt of uw familie vooraf wist dat u het land wilde verlaten antwoordt u: "ze dachten wel dat ik op reis zou gaan, maar ze dachten eerder dat ik naar een andere stad zou vertrekken en niet naar een ander land" (CGVS II p.17). Dat zij dat dachten, is op zich al weinig plausibel gezien het bedrag op het voornoemde bankuittreksel een heel stuk hoger moet zijn geweest dan de prijs van een bus- of binnenlands vliegticket naar een andere stad. Meer nog, u gevraagd of u nog problemen had met uw familie in de luchthaven of onderweg daarnaartoe, antwoordt u van niet en zegt u: "ze wisten van niets" (CGVS II p.18). Opnieuw een flagrante tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraaft. Voor het overige is het merkwaardig dat u uw paspoort bij de hand had toen u op de dag van uw vertrek uw ouderlijk huis verliet. U stelt dat u het in een lade met sokken had verstopt (CGVS II p.17). Echter, als uw ouders u dermate controleerden en zij, zoals u zegt, vermoedden dat u op reis wilde gaan, kan toch worden van uitgegaan dat zij uw kamer hadden doorzocht en zij zodoende het paspoort van u hadden afgenomen.

Er kan voorts ook worden getwijfeld aan uw problemen met burens aan D.(...)'s adres. Ook daarover zijn jullie verklaringen immers niet consistent. Zoals eerder aangestipt, verklaarde D.(...) bij DVZ dat uw ouders 'steeds' naar zijn adres kwamen om te roepen en met afval naar zijn huis te gooien. "De burens waren de situatie beu en vroegen ons om te vertrekken", zo vervolgde hij (zie CGVS-vragenlijst 22/13091, vraag 3.5; stuk nr. 1 in map 'landeninformatie'); terwijl uit uw laatste versie van de feiten blijkt dat enkel uw zus bij D.(...) thuis is langs geweest - slechts één keer op het einde van januari 2022 (CGVS II p.8-9) - en dat D.(...)'s burens jullie al eerder belaagden zonder dat uw gezinsleden erbij gemoeid waren (CGVS II p.5). Dit is toch een wezenlijk verschil. Alleszins zegt u dat het de burens waren die met afval gooiden en ook jullie voertuig beschadigden, jullie ruiten vernielden, jullie 'homo' noemden en dreigden met fysiek geweld. Dit deden ze al vanaf het moment dat u bij D.(...) introk tot in de maand van jullie vertrek naar België (CGVS II p.5). Als deze burens jullie werkelijk belaagden zoals u hier verklaart, is het bedenkelijk dat D.(...) zo lang (i.c. meer dan één jaar; zie supra) op datzelfde adres bleef wonen. Zeker aangezien u vertelt dat, op het adres waarvan sprake, meermaals de huisbaas en de politie erbij werden gehaald, en beide partijen jullie dan telkens afpersten als jullie daar wilden blijven wonen (CGVS II p.7, p.9-10), waardoor het nog vreemder lijkt dat jullie niet veel eerder van daar vertrokken zijn. Jullie hadden allebei een vast inkomen (CGVS II p.10), waardoor jullie het op een ander adres of woonplaats wel een goede verstandhouding konden hebben met de omwonenden (CGVS II p.6). Het komt trouwens niet overtuigend over dat, gevraagd naar de namen van de beweerdde burens, u slechts één van hen weet op te noemen (CGVS II p.6). Al deze vaststellingen ondermijnen de ernst van uw problemen met burens en ook met de politie, gezien beiden met elkaar gelinkt zijn in uw relaas.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel objectief bewijs neerlegt ter ondersteuning van uw verklaring dat de politie u en D.(...) voor een avond hebben opgepakt op Kerstavond 2021. Dit blijven slechts blote beweringen. In het ziekenhuisdocument van 25 december 2021 wordt enkel gesproken over slagen toegebracht door 'dronken burens' (zie stuk nr. 6 in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Nochtans kan worden van uit gegaan dat jullie arrestatie werd opgenomen in het systeem van de politie en u hier een document van moet kunnen opvragen bij de betrokken diensten, net zoals uw aangifte bij het parket waarvan u wel een document voorlegt (zie stuk nr. 4 in map 'documenten'). U verklaart hieromtrent dat de agenten jullie meenamen omdat jullie die dag geen geld aan hen betaalden, maar ook dat zij er in de eerste plaats werden bij geroepen omdat de burens u en D.(...) hadden geslagen en jullie zich hadden proberen verdedigen (CGVS II p.10-12). Dat dergelijke afpersing door politieagenten op informele wijze gebeurde, kan worden aangenomen, maar indien zij het voorval ernstig genoeg vonden om over te gaan tot een arrestatie,

kan verondersteld dat hier toch iets van zou worden geregistreerd, al dan niet louter onder het mom van een burenruzie bijvoorbeeld (CGVS II p.10). Dat u geen documentair bewijs indient, ondermijnt opnieuw de ernst van uw problemen met de politie. Hetzelfde kan worden gezegd van het gegeven dat u naderhand nog één maand op hetzelfde adres bent blijven wonen van waar u zou zijn opgepakt, en D.(...) ruim anderhalve maand. Ook bleef u aan het werk tot de week voor uw vertrek en diende u, met andere woorden, niet ondergedoken te leven uit vrees voor politieagenten of burens (CGVS I p.8).

Het is tevens belangrijk op te merken dat een eventuele vrees voor vervolging toekomstgericht dient te worden beoordeeld en in concreto moet worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Zelfs al zou u in enige mate hinder gekend hebben met burens en plaatselijke politieagenten, dan nog zijn er, zelfs in dat geval, geen concrete aanwijzingen voorhanden dat deze personen u werkelijk in de toekomst nog zouden willen treffen; laat staan als u in Colombia op een ander adres zou gaan wonen.

Op eenzelfde manier toont u evenmin aan dat uw ouders en uw zussen het bij terugkeer op u gemunt zouden hebben. Eerder werd reeds opgemerkt dat verschillende zaken erop wijzen dat zij niet dermate controlerend en kwaadwillig waren zoals u beschrijft. Echter doen ook andere elementen vermoeden dat u een vertekend beeld weergeeft van jullie relatie, waaronder het feit dat uw ouders u gedurende 5 jaar uw studies aan de universiteit bekostigden en dat u kon kiezen wat u wilde studeren (CGVS I p.6-7). Het argument dat uw vader psychologie een studie voor meisjes vond maar u hem toch kon overhalen door te verwijzen naar een psycholoog uit een bekende tv-serie, kan hierbij niet overtuigen (CGVS I p.20-21). Hij had u dat immers simpelweg kunnen weigeren. Zoals eerder vastgesteld, had u blijkbaar ook de vrijheid om te gaan en staan waar u wilde, en mocht u zelfs de moto van uw zus gebruiken (CGVS I p.19, p.22). Ook het feit dat uw ouders u meenamen op rondreis doorheen de Verenigde Staten, doet uitschijnen dat jullie er een eerder goede band op nahielden. Over de reis zelf bent u trouwens niet oprecht doorheen uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelt u aanvankelijk dat u voor slechts één of twee weken naar de VS ging (CGVS I p.13), hoewel de stempels in uw paspoort aangeven dat u daar van 27 maart 2021 tot 2 september 2021 was, meer dan een half jaar dus (zie stuk nr. 1 in map 'documenten'). Dat u zich niet meer herinnert hoe lang u daar was, zoals u na confrontatie aangeeft, (CGVS I p.14), kan niet worden aangenomen en wekt de schijn dat u hierover informatie wenst achter te houden. Het verdere betoog dat uw ouders het u tijdens die reis nooit toestonden om ergens alleen naartoe te gaan en zij het u probeerden te verhinderen om contact te hebben met D.(...), is evenmin aannemelijk (CGVS I p.14). U verklaart immers eveneens dat u in de VS marihuana rookte en u dit op straat aankocht (CGVS I p.27), waaruit blijkt dat uw ouders u ook ginds behoorlijk vrij lieten. Hoe dan ook, als uw ouders u dermate vijandig gezind waren, zouden zij u logischerwijze niet hebben meegenomen op een plezierreis van 6 maanden naar de VS. Dit houdt geen enkele steek.

Kortom, het CGVS betwist op zich niet dat u ooit onenigheden met uw ouders en zussen hebt gekend, ook niet dat uw geaardheid voor hen een heikel punt was. Gelet op al het voorgaande kan echter niet worden aangenomen dat zij u mishandelden op de manier zoals u het beschrijft, laat staan dat u in de toekomst vervolging door hen dient te vrezen. Zoals eerder aangegeven, legden uw ouders u ook geen strobreed in de weg om het land te verlaten, en daarbij verklaart u dat u sinds uw vertrek niets meer van uw familie hebt gehoord (CGVS I p.12).

Dit terzijde, weerhoudt niets u ervan om alleen te gaan wonen in Colombia. U bent immers een volwassen twintiger. Uw verklaring dat u 'niet gewoon ergens kon wonen zonder het slachtoffer te worden van stalking' (CGVS I p.17), lijkt hierbij op niets te zijn gebaseerd. Per slot van rekening zou u slechts op twee plekken gewoond hebben, namelijk bij uw ouders en in D.(...)'s appartement, en beide adressen lagen in Villavicencio (CGVS I

p.6). U kunt geenszins voorhouden dat u in een andere wijk of stad automatisch ook problemen met plaatselijke bewoners zou krijgen. Daarnaast beschikt u over een universitair diploma en hebt u in Colombia werkervaring achter de rug (CGVS I p.7-8). Het betoog dat u als psycholoog geen job zou kunnen vinden in Colombia omdat werkgevers mannen zou afwijzen, is overigens niet aannemelijk (CGVS I p.7-8). Opnieuw is dit slechts een loze veronderstelling wetende dat u nooit buiten uw stad gewoond heeft en daarbij kunt u, frappant genoeg, niet eens zeggen of uw andere mannelijke medestudenten al dan niet een job hadden gevonden. Jullie zouden geen contact hebben (CGVS I p.7-8). Nochtans kan worden verwacht dat u hen zou aanschrijven om hierover te overleggen indien de zoektocht naar werk, als man zijnde, dermate moeilijk zou zijn. Dit terzijde, merkt het CGVS nog op dat u in Colombia in de mogelijkheid was om relaties aan te gaan met andere mannen (CGVS I p.9) en u ook hier in België, in een volledig nieuwe omgeving, een nieuwe relatie hebt gehad en verscheidene vrienden hebt gemaakt (CGVS I p.4, p.9, p.11; zie ook stuk nr. 10 in map 'documenten'). U hebt ook hier al de weg gevonden naar een job (CGVS I p.4). Dit alles wijst erop dat u over meer dan voldoende zelfredzaamheid beschikt om terug te keren naar Colombia en er de draad van uw leven op te pikken.

In de marge kan nog worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u in uw kindertijd tweemaal slachtoffer bent geworden van verkrachting (CGVS I p.10-11). Echter haalt u in dit verband geen vrees bij terugkeer aan en, gevraagd of u na de feiten ooit nog last had van de daders, antwoordt u van niet (CGVS II p.18).

Uw HIV-besmetting kan evenmin aanleiding bieden tot de toekenning van internationale bescherming (CGVS I p.3; stuk nr. 7 in map 'documenten'). U verklaart weliswaar dat dat er in Colombia niet altijd medicatie voorhanden was (CGVS I p.18) en legt in dit verband een brief van uw plaatselijke zorgverstrekker neer, doch hieruit blijkt niet dat de toegang tot HIV-medicatie u werd geweigerd vanwege een van de gronden van de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging). Integendeel, volgens de brief dd. 21/06/2021 was de betreffende medicatie niet beschikbaar vanwege een logistieke situatie en zou deze, van zodra terug beschikbaar, opnieuw naar u worden opgestuurd (stuk nr. 6 in map documenten). Voor het overige toont u niet aan dat deze HIV-medicatie heden nog steeds niet beschikbaar zou zijn en dat de medicatievoorraad ook elders op het Colombiaanse grondgebied volledig uitgeput zou zijn.

Indien u voorts meent dat uw medische toestand, louter op zich, een verblijfrechtelijke status in België zou kunnen rechtvaardigen, dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waarvoor de DVZ bevoegd is en niet het CGVS.

Gelet op alle bovenstaande overwegingen toont u niet aan dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde op basis van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Afgezien van de vaststellingen omtrent uw reis naar de VS, bevestigen uw paspoort en identiteitskaart slechts uw persoonsgegevens (stukken nrs. 1 en 2). Deze worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Dat u in Colombia een universitair diploma behaalde, wordt evenmin betwist (stuk nr. 3). Uit het formulier van het parket blijkt voorts dat u bij hen aangifte gedaan heeft omtrent problemen met de burens van D.(...)'s adres in Villavicencio (stuk nr. 4). Dat deze werkelijk plaatsvonden op de manier zoals u het beschreef in uw persoonlijke onderhouden, kan hiermee echter niet worden bewezen. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor een bepaalde instantie. Om deze reden is ook het psychologisch attest uit Colombia an sich niet bewijskrachtig voor de "vervolging en doodsb bedreigingen, veroorzaakt door voortdurende pesterijen en mishandeling door de omgeving, waaronder burens en politie" die erin vermeld worden (stuk nr. 5). Een psycholoog doet immers vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Voor het overige toont dit attest aan dat u in Colombia toegang had tot geestelijke gezondheidszorg, zoals u ook bevestigt doorheen uw verklaringen (CGVS II p.18). Het staat u vrij om hier bij terugkeer opnieuw een beroep op te doen als u dat nodig acht. Verder legt u een ziekenhuisdocument uit Colombia neer waaruit blijkt dat er dd. 25/12/2021 enkele verwondingen bij u werden vastgesteld op de spoedgevallendienst (i.c. "oedeem in rechterwang, ecchymose in rechter thoracale regio en excoriatie in rechterflank") (stuk nr. 6). Dit document vormt echter geen sluitend bewijs voor uw verklaring dat deze verwondingen werden veroorzaakt door de politie. Net zoals een psycholoog kan een arts weliswaar vaststellingen doen met betrekking tot uw gezondheidstoestand doch hij kan geen exclusief causaal verband schetsen tussen de vaststellingen waarvan sprake en een eventuele oorzaak. Ook hier dient hij af te gaan op uw verklaringen. Er kunnen met andere woorden tal van andere situaties aan de grondslag liggen van de vastgestelde verwondingen. De overige medische documenten in de bundel hebben betrekking op uw HIV-toestand, die eerder in deze beslissing reeds werd besproken (stukken nrs. 6 en 7). U dient voorts een stapel foto's in (stukken nrs. 8, 9 en 10). Uit de foto's van uw kindertijd en uw studies kunnen geen elementen worden ontwaard waaruit blijkt dat u door uw ouders mishandeld werd. Dat u op een gegeven moment last kreeg van haaruitval (CGVS I p.18), zoals blijkt uit enkele van deze foto's, kan voorts uiteenlopende oorzaken hebben. De andere foto's illustreren uw relatie met D.(...) in Colombia, dewelke niet betwist wordt, en uw leven en vrijetijdsbestedingen in België, waar hierboven reeds naar verwezen werd. Tot slot stuurde u internetlinks door van artikelen en rapporten over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia (stuk nr. 11). Aangezien deze links om veiligheidsredenen niet kunnen worden geopend werd er u herhaaldelijk gevraagd om de teksten in hun volledigheid over te maken, doch het CGVS heeft deze niet meer mogen ontvangen (zie briefwisseling in uw administratief dossier; CGVS I p.16-17; CGVS II p.3). Hoe dan ook, dergelijke artikelen en rapporten hebben slechts betrekking op de algemene situatie in uw land van herkomst. Hierover eerder reeds werd opgemerkt dat er in

Colombia geen groepsvervolging plaatsvindt ten aanzien van de LGBT-gemeenschap. U dient een persoonlijke en concrete vrees voor vervolging aannemelijk te maken, in casu quod non."

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer de aangifte bij het parket in Colombia, een attest van zijn psycholoog in Colombia en van een ziekenhuis uit Colombia neerlegt. Verzoeker voegt deze nogmaals bij het verzoekschrift.

Zo stelt verweerster met betrekking tot deze stukken in de bestreden beslissing:

"U verklaart tevens dat u aan een depressie lijdt (CGVS I p.3) en legt hieromtrent een attest van een psycholoog in Colombia neer, waarin u werd gediagnosticeerd met een 'gemengde angst- en depressieve stoornis' (zie stuk nr. 5 in map 'documenten'). Het CGVS betwist dit op zich niet. Echter moet worden vastgesteld dat deze psychologische problemen niet dermate ernstig zijn waardoor u geen volwaardige asielverklaringen zou kunnen afleggen. Zo beschrijft u dat u momenteel aan het werk bent in België, gaat sporten en afsprekt met vrienden (CGVS I p.4). Dit laatste blijkt ook uit de talrijke foto's die u indiende, waaruit ook kan worden afgeleid dat u hier deelneemt aan het uitgaansleven (zie stuk nr. 10 in map 'documenten'). Hieruit blijkt dat de depressie waarvan sprake u niet verhindert om uw dagelijks leven te leiden en om autonoom voor zichzelf op te treden. Daarnaast volgt uit de notities van uw persoonlijke onderhouden dat u prima in staat was om uw vluchtverhaal uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. U vroeg bovendien een kopie van uw beide notities aan, doch formuleerde hier geen opmerkingen op waardoor kan worden besloten dat u akkoord gaat met de inhoud ervan. (...)

Uit het formulier van het parket blijkt voorts dat u bij hen aangifte gedaan heeft omtrent problemen met de burens van D.(...)'s adres in Villavicencio (stuk nr. 4). Dat deze werkelijk plaatsvonden op de manier zoals u het beschreef in uw persoonlijke onderhouden, kan hiermee echter niet worden bewezen. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor een bepaalde instantie. Om deze reden is ook het psychologisch attest uit Colombia aan sich niet bewijskrachtig voor de "vervolging en doodsb bedreigingen, veroorzaakt door voortdurende pesterijen en mishandeling door de omgeving, waaronder burens en politie" die erin vermeld worden (stuk nr. 5). Een psycholoog doet immers vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Voor het overige toont dit attest aan dat u in Colombia toegang had tot geestelijke gezondheidszorg, zoals u ook bevestigt doorheen uw verklaringen (CGVS II p.18). Het staat u vrij om hier bij terugkeer opnieuw een beroep op te doen als u dat nodig acht. Verder legt u een ziekenhuisdocument uit Colombia neer waaruit blijkt dat er dd. 25/12/2021 enkele verwondingen bij u werden vastgesteld op de spoedgevallendienst (i.c. "oedeem in rechterwang, ecchymose in rechter thoracale regio en excoriatie in rechterflank") (stuk nr. 6). Dit document vormt echter geen sluitend bewijs voor uw verklaring dat deze verwondingen werden veroorzaakt door de politie. Net zoals een psycholoog kan een arts weliswaar vaststellingen doen met betrekking tot uw gezondheidstoestand doch hij kan geen exclusief causaal verband schetsen tussen de vaststellingen waarvan sprake en een eventuele oorzaak. Ook hier dient hij af te gaan op uw verklaringen. Er kunnen met andere woorden tal van andere situaties aan de grondslag liggen van de vastgestelde verwondingen. De overige medische documenten in de bundel hebben betrekking op uw HIV-toestand, die eerder in deze beslissing reeds werd besproken (stukken nrs. 6 en 7). U dient voorts een stapel foto's in (stukken nrs. 8, 9 en 10)." (eigen onderlijning).

De Raad stelt hierbij vast dat verweerster zich in de bestreden beslissing steunt op verscheidene vastgestelde tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoeker alsook een bepaalde onwetendheid van verzoeker om te concluderen dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk kan maken.

Zo stelt verweerster desbetreffend in de bestreden beslissing:

"Na uw beide persoonlijke onderhouden op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

(...) Het is daarnaast opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar, of in welke wijk, D.(...) verbleef na de uithuiszetting door uw ouders. U bent ook niet zeker of hij al dan niet terecht kon bij een van zijn collega's en, gevraagd hoe lang hij erover deed om een eigen woning te vinden, kunt u ook geen antwoord geven (CGVS I p.26-27). Uw onwetendheid in dit verband kan niet overtuigen. Later had u immers opnieuw contact met

D.(...) en zijn jullie zelfs gaan samenwonen, waardoor kan worden verwacht dat jullie de voornoemde zaken zouden hebben besproken.

Jullie leggen bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de incidenten die later aan D.(...)'s woning plaatsvonden. Zo stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw familieleden u achtervolgden en dat uw ouders op een gegeven moment ontdekten dat u weer contact had met D.(...). Er vond toen 'opnieuw een groot schandaal' plaats alsook problemen met de burens en de politie, waarna jullie een aangifte indienden. U beweert dat u en D.(...) vervolgens werden meegenomen door de politie en dat, daarna, uw zus bij zijn woning langsging (CGVS I p.22). D.(...) zelf deed tijdens zijn DVZ-interview een min of meer gelijkaardig relaas. Enkele maanden nadat hij uit uw ouderlijk huis werd buitengezet, ging u bij hem wonen, maar uw familie wilde dat u terugkeerde naar huis en zij kwamen 'steeds' naar zijn woning om amok te maken (roepen, afval gooien, etc.). D.(...) vervolgde dat er op 25 december 2021 een groot gevecht plaatsvond met burens 'en een deel van uw familie'. Het volgende incident met uw familie vond dan plaats op 29 januari 2022 (zie CGVS-vragenlijst 22/13091, vraag 3.5; stuk nr. 1 in de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier). Uit deze twee versies van de feiten volgt alvast dat uw familieleden meerdere keren naar D.(...)'s woning toe gegaan zijn. Dit komt niet overeen met uw relaas ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud, waarbij u aangeeft dat uw familieleden weliswaar eind januari 2022 D.(...)'s woning bezochten om jullie tweeën er te belagen doch, gevraagd of uw familie eerder al eens naar zijn woning gegaan waren, verklaart u van niet (CGVS II p.8-9). Dit is bijzonder opvallend. Na confrontatie kwam u trouwens niet verder dan vast te houden aan uw eigen (laatste) versie en dat D.(...) tijdens zijn interview misschien verward was (CGVS II p.9), een uitleg die niet overtuigt gezien de vrij gedetailleerde aard van zijn DVZ-verklaring waaruit overigens nergens blijkt dat hij (dermate) verward was waardoor hij de aanleiding van zijn vlucht uit Colombia niet zou kunnen schetsen. Jullie uiteenlopende verhalen doen hoe dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie aanvaringen met uw gezinsleden. (...)

Over uw laatste periode in Colombia bent u evenmin consistent. Na het incident aan D.(...)'s woning eind januari verbleef u nog ongeveer een week bij uw ouders thuis, tot wanneer u naar de luchthaven ging om met hem naar België te vertrekken (CGVS I p.6). U beweert dat uw ouders uw gsm hadden afgenomen (CGVS II p.16). Gevraagd of u en D.(...) in die tijdspanne nog contact hadden vooraleer jullie elkaar ontmoetten op de luchthaven, stelt u dat u nog eenmaal met hem kon communiceren 2 à 3 dagen na het incident via een soort openbare telefoon (CGVS II p.16). D.(...) verklaarde daarentegen op zijn eigen persoonlijk onderhoud dat u hem al enkele uren volgend op het incident opbelde (zie CGVS 22/13091 p.14; stuk nr. 2 in map 'landeninformatie'). D.(...) verklaarde eveneens dat het incident aan zijn woning eind januari mede veroorzaakt was door het feit dat uw familie door middel van een bankuittreksel ontdekt had dat u vliegtickets naar België had aangekocht (CGVS 22/13091 p.14), iets waar u ook zelf op wijst tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS p.22). Echter, wanneer het CGVS u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vraagt of uw familie vooraf wist dat u het land wilde verlaten antwoordt u: "ze dachten wel dat ik op reis zou gaan, maar ze dachten eerder dat ik naar een andere stad zou vertrekken en niet naar een ander land" (CGVS II p.17). Dat zij dat dachten, is op zich al weinig plausibel gezien het bedrag op het voornoemde bankuittreksel een heel stuk hoger moet zijn geweest dan de prijs van een bus- of binnenlands vliegticket naar een andere stad. Meer nog, u gevraagd of u nog problemen had met uw familie in de luchthaven of onderweg daarnaartoe, antwoordt u van niet en zegt u: "ze wisten van niets" (CGVS II p.18). Opnieuw een flagrante tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraaft. Voor het overige is het merkwaardig dat u uw paspoort bij de hand had toen u op de dag van uw vertrek uw ouderlijk huis verliet. U stelt dat u het in een lade met sokken had verstopt (CGVS II p.17). Echter, als uw ouders u dermate controleerden en zij, zoals u zegt, vermoedden dat u op reis wilde gaan, kan toch worden van uitgegaan dat zij uw kamer hadden doorzocht en zij zodoende het paspoort van u hadden afgenomen.

Er kan voorts ook worden getwijfeld aan uw problemen met burens aan D.(...)'s adres. Ook daarover zijn jullie verklaringen immers niet consistent. Zoals eerder aangestipt, verklaarde D.(...) bij DVZ dat uw ouders 'steeds' naar zijn adres kwamen om te roepen en met afval naar zijn huis te gooien. "De burens waren de situatie beu en vroegen ons om te vertrekken", zo vervolgde hij (zie CGVS-vragenlijst 22/13091, vraag 3.5; stuk nr. 1 in map 'landeninformatie'); terwijl uit uw laatste versie van de feiten blijkt dat enkel uw zus bij D.(...) thuis is langs geweest - slechts één keer op het einde van januari 2022 (CGVS II p.8-9) - en dat D.(...)'s burens jullie al eerder belaagden zonder dat uw gezinsleden erbij gemoeid waren (CGVS II p.5). Dit is toch een wezenlijk verschil. Alleszins zegt u dat het de burens waren die met afval gooiden en ook jullie voertuig beschadigden, jullie ruiten vernielden, jullie 'homo' noemden en dreigden met fysiek geweld. Dit deden ze al vanaf het moment dat u bij D.(...) introk tot in de maand van jullie vertrek naar België (CGVS II p.5). Als deze burens jullie werkelijk belaagden zoals u hier verklaart, is het bedenkelijk dat D.(...) zo lang (i.c. meer dan één jaar; zie supra) op datzelfde adres bleef wonen. Zeker aangezien u vertelt dat, op het adres waarvan sprake, meermaals de huisbaas en de politie erbij werden gehaald, en beide partijen jullie dan telkens afpersten als jullie daar wilden blijven wonen (CGVS II p.7, p.9-10), waardoor het nog vreemder lijkt dat jullie niet veel eerder van daar vertrokken zijn. Jullie hadden allebei een vast inkomen (CGVS II p.10), waardoor jullie het op zijn minst hadden kunnen proberen om zich elders te vestigen. De kans bestond immers dat jullie op een

ander adres of woonplaats wel een goede verstandhouding konden hebben met de omwonenden (CGVS II p.6). Het komt trouwens niet overtuigend over dat, gevraagd naar de namen van de beweemde burens, u slechts één van hen weet op te noemen (CGVS II p.6). Al deze vaststellingen ondermijnen de ernst van uw problemen met burens en ook met de politie, gezien beiden met elkaar gelinkt zijn in uw relaas.

(...) Op eenzelfde manier toont u evenmin aan dat uw ouders en uw zussen het bij terugkeer op u gemunt zouden hebben. Eerder werd reeds opgemerkt dat verschillende zaken erop wijzen dat zij niet dermate controlerend en kwaadwillig waren zoals u beschrijft. Echter doen ook andere elementen vermoeden dat u een vertekend beeld weergeeft van jullie relatie, waaronder het feit dat uw ouders u gedurende 5 jaar uw studies aan de universiteit bekostigden en dat u kon kiezen wat u wilde studeren (CGVS I p.6-7). Het argument dat uw vader psychologie een studie voor meisjes vond maar u hem toch kon overhalen door te verwijzen naar een psycholoog uit een bekende tv-serie, kan hierbij niet overtuigen (CGVS I p.20-21). Hij had u dat immers simpelweg kunnen weigeren. Zoals eerder vastgesteld, had u blijkbaar ook de vrijheid om te gaan en staan waar u wilde, en mocht u zelfs de moto van uw zus gebruiken (CGVS I p.19, p.22). Ook het feit dat uw ouders u meenamen op rondreis doorheen de Verenigde Staten, doet uitschijnen dat jullie er een eerder goede band op nahielden. Over de reis zelf bent u trouwens niet oprecht doorheen uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelt u aanvankelijk dat u voor slechts één of twee weken naar de VS ging (CGVS I p.13), hoewel de stempels in uw paspoort aangeven dat u daar van 27 maart 2021 tot 2 september 2021 was, meer dan een half jaar dus (zie stuk nr. 1 in map 'documenten'). Dat u zich niet meer herinnert hoe lang u daar was, zoals u na confrontatie aangeeft. (CGVS I p.14), kan niet worden aangenomen en wekt de schijn dat u hierover informatie wenst achter te houden. Het verdere betoog dat uw ouders het u tijdens die reis nooit toestonden om ergens alleen naartoe te gaan en zij het u probeerden te verhinderen om contact te hebben met D.(...), is evenmin aannemelijk (CGVS I p.14). U verklaart immers eveneens dat u in de VS marihuana rookte en u dit op straat aankocht (CGVS I p.27), waaruit blijkt dat uw ouders u ook ginds behoorlijk vrij lieten. Hoe dan ook, als uw ouders u dermate vijandig gezind waren, zouden zij u logischerwijze niet hebben meegenomen op een plezierreis van 6 maanden naar de VS. Dit houdt geen enkele steek.

(...) In de marge kan nog worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u in uw kindertijd tweemaal slachtoffer bent geworden van verkrachting (CGVS I p.10-11). Echter haalt u in dit verband geen vrees bij terugkeer aan en, gevraagd of u na de feiten ooit nog last had van de daders, antwoordt u van niet (CGVS II p.18).” (eigen onderlijning).

In het verzoekschrift geeft verzoeker aan tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud melding te hebben gemaakt van een depressie, hetgeen ook wordt gestaafd aan de hand van een psychologisch attest van 16 november 2021 waarin gesteld wordt dat verzoeker angst- en depressiestoornissen heeft, dat werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In het verzoekschrift wordt ook gesteld dat verzoeker geleden heeft aan suïcidale gedachten en enorm afzag van zijn situatie in Colombia omwille van zijn homoseksualiteit. Volgens verzoeker blijkt uit al deze elementen dat hij psychologisch kwetsbaar is. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn mentale problematiek erkent en dat wel degelijk een afweging wordt gemaakt of er passende steunmaatregelen dienen genomen te worden tijdens de persoonlijk onderhouds. Verzoeker hekelt dat er bij het onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden met deze psychologische kwetsbaarheid.

De Raad stelt vast dat verweerster het psychologisch attest, de klacht bij het parket en het document van het ziekenhuis dat door verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming werd neergelegd als volgt beoordeeld:

“U verklaart tevens dat u aan een depressie lijdt (CGVS I p.3) en legt hieromtrent een attest van een psycholoog in Colombia neer, waarin u werd gediagnosticeerd met een ‘gemengde angst- en depressieve stoornis’ (zie stuk nr. 5 in map ‘documenten’). Het CGVS betwist dit op zich niet. Echter moet worden vastgesteld dat deze psychologische problemen niet dermate ernstig zijn waardoor u geen volwaardige asielverklaringen zou kunnen afleggen. Zo beschrijft u dat u momenteel aan het werk bent in België, gaat sporten en afsprekt met vrienden (CGVS I p.4). Dit laatste blijkt ook uit de talrijke foto’s die u indiende, waaruit ook kan worden afgeleid dat u hier deelneemt aan het uitgaansleven (zie stuk nr. 10 in map ‘documenten’). Hieruit blijkt dat de depressie waarvan sprake u niet verhindert om uw dagelijks leven te leiden en om autonoom voor zichzelf op te treden. Daarnaast volgt uit de notities van uw persoonlijke onderhouds dat u prima in staat was om uw vluchtverhaal uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. U vroeg bovendien een kopie van uw beide notities aan, doch formuleerde hier geen opmerkingen op waardoor kan worden besloten dat u akkoord gaat met de inhoud ervan.” (...)

“Uit het formulier van het parket blijkt voorts dat u bij hen aangifte gedaan heeft omtrent problemen met de burens van D.(...)’s adres in Villavicencio (stuk nr. 4). Dat deze werkelijk plaatsvonden op de manier zoals u het beschreef in uw persoonlijke onderhouds, kan hiermee echter niet worden bewezen. Eender wie kan

immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor een bepaalde instantie. Om deze reden is ook het psychologisch attest uit Colombia an sich niet bewijskrachtig voor de "vervolging en doodsb bedreigingen, veroorzaakt door voortdurende pesterijen en mishandeling door de omgeving, waaronder burens en politie" die erin vermeld worden (stuk nr. 5). Een psycholoog doet immers vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

(...) Verder legt u een ziekenhuisdocument uit Colombia neer waaruit blijkt dat er dd. 25/12/2021 enkele verwondingen bij u werden vastgesteld op de spoedgevallendienst (i.c. "oedeem in rechterwang, ecchymose in rechter thoracale regio en excoriatie in rechterflank") (stuk nr. 6). Dit document vormt echter geen sluitend bewijs voor uw verklaring dat deze verwondingen werden veroorzaakt door de politie. Net zoals een psycholoog kan een arts weliswaar vaststellingen doen met betrekking tot uw gezondheidstoestand doch hij kan geen exclusief causaal verband schetsen tussen de vaststellingen waarvan sprake en een eventuele oorzaak. Ook hier dient hij af te gaan op uw verklaringen. Er kunnen met andere woorden tal van andere situaties aan de grondslag liggen van de vastgestelde verwondingen. De overige medische documenten in de bundel hebben betrekking op uw HIV-toestand," (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat deze documenten dateren van de periode november – december 2021, en aldus ruim voor zijn vertrek uit Colombia op 9 februari 2022 werden opgesteld. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat er in deze stukken niet alleen sprake is van een bepaalde psychologische problematiek, maar ook dat er zowel in het psychologisch attest, het ziekenhuisattest als de klacht bij het parket sprake is van ruzie, bedreigingen en incidenten met burens en dat er zowel in het psychologisch attest als in het ziekenhuisattest sprake is van een vrees voor politieagenten.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat er *in casu* drie documenten voorliggen die werden opgemaakt op het ogenblik dat verzoeker nog in Colombia verbleef en die melding maken van elementen uit zijn relaas op basis waarvan hij thans internationale bescherming vraagt en die aldus in *tempore non suspecto* werden opgesteld.

De Raad stelt vast dat verweerster zowel het psychologisch attest, de klacht bij het parket als het ziekenhuisattest niet kan aanvaarden ter staving van verzoekers relaas onder de motivering dat *"Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor een bepaalde instantie."* en de stelling dat psychologen en artsen afhankelijk zijn van wat hen in de gezegden van hun patiënt worden aangereikt doch niet de feitelijke omstandigheden kunnen schetsen waarin de mentale problemen of verwondingen respectievelijk zouden zijn ontstaan en toegebracht.

De Raad wijst er hierbij op dat deze drie documenten niet werden opgesteld nadat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en waarbij ten behoeve hiervan een arts of psycholoog wordt gecontacteerd ter bevestiging van de afgelegde verklaringen in de asielpprocedure.

Het gaat hier over drie van elkaar onderscheiden documenten, afkomstig van drie verschillende instanties uit Colombia, die nog voor verzoeker het land verliet en om internationale bescherming werd gevraagd, werden opgesteld en waarvan het Commissariaat-generaal de authenticiteit niet betwist.

In deze drie van elkaar onderscheiden documenten is sprake van de elementen die verzoeker aanbrengt in het kader van zijn persoonlijke onderhouden en op basis waarvan hij internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg beschikte verweerster over documenten uit het land van herkomst die een eerste indicatie vormen van de door verzoeker beweerde problemen. Daarenboven brengt verweerster geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn verklaringen niet in overeenstemming zijn met deze documenten en blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verzoekers verklaringen hieraan werden afgetoetst.

Gelet op wat voorafgaat, kon verweerster zonder verder onderzoek, niet volstaan deze documenten van de hand te wijzen met het louter algemene betoog dat zij ter zake niet dienend zijn omdat eender wie eender welke verklaringen kan gaan afleggen voor een bepaalde instantie en dat artsen en psychologen afhankelijk zijn van wat hun patiënten hen vertellen.

Aangezien er *in casu* ook sprake is van een mentale problematiek zoals blijkt uit het neergelegde psychologische attest en de situatie waarbij verzoeker in zijn kindertijd tweemaal het slachtoffer is geweest van verkrachting, wat door verweerster niet wordt betwist, kan niet voorbijgegaan worden aan een bepaalde psychologische kwetsbaarheid in verzoekers hoofd.

Zoals verzoeker terecht stelt, betwist verweerster niet dat verzoeker aan angst- en depressieve stoornissen leidt, doch meent dat deze niet dermate ernstig zijn waardoor hij geen volwaardige asielverklaringen zou kunnen afleggen en leidt op basis van het feit dat verzoeker momenteel in België werkt, gaat sporten en afsprekt met vrienden af dat verzoeker in staat moet zijn om zijn verhaal uit te doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden.

Verweerster zet zich hiermee op de stoel van een arts of psycholoog om verzoekers mentale problematiek, de ernst ervan en de invloed ervan op zijn gezegden te beoordelen. Dit klemmt eens te meer gelet op het feit dat de bestreden beslissing voor een groot deel gebaseerd is op tegenstrijdigheden en onwetendheden, maar ook ongeloofwaardigheden die in verzoekers verklaringen konden worden gedetecteerd. Er kan in de gegeven omstandigheden niet worden ontkend dat verzoeker een psychologische kwetsbaarheid heeft, doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster hier bij de beoordeling naar de nood aan internationale bescherming afdoende rekening mee heeft gehouden.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, besluit de Raad dat er in hoofdte van verzoeker een indicatie aanwezig is dat hij geloofwaardige elementen bijbracht inzake de reeds ondergane vrees voor vervolging en risico op ernstige schade en dat er in zijn hoofdte sprake is van een psychologische kwetsbaarheid die mogelijks een invloed zou kunnen hebben gehad op de afgelegde verklaringen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift ook recentere informatie over de situatie van LGBTQ-personen bij dan de informatie aanwezig in het administratief dossier, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er opnieuw extreme gewelddaden ten aanzien van de LGBTQ-gemeenschap in Colombia plaatsvinden.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen, waarbij de eerste fase de vaststelling betreft van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. In deze eerste fase is krachtens artikel 48//6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat een beschermingsverzoek individueel wordt beoordeeld en dat hierbij rekening wordt gehouden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de betrokken verzoeker. Wat de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst betreft, is het noodzakelijk dat in dezen nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst van de betrokken verzoeker (HvJ 22 februari 2022, C-483/20, xxx / CGVS, pt. 29-31 en HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, pt. 54-55). De Raad moet *in casu* vaststellen dat de verwerende partij niet ter terechtzitting aanwezig was, noch een aanvullende nota neerlegde naar aanleiding van verzoekers verzoekschrift en de informatie daarin vervat, en aldus dienaangaande geen standpunt innam.

Gelet op de eerder beperkte landeninformatie die door verzoeker zelf wordt aangereikt en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, vermits de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan de Raad in deze stand van zaken verzoekers verzoek om internationale bescherming aldus niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De verwerende partij was niet ter zitting aanwezig zodat zij over al de voormelde punten ook niet nader bevraagd kon worden noch haar standpunt ter zake kon laten kennen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een aantal individuele elementen aanbrengt, die ook blijken uit verklaringen die hij in Colombia ten aanzien van een psycholoog, het parket en het ziekenhuis heeft afgelegd, zoals blijkt uit de door hem neergelegde documenten en waarvan verweerster de authenticiteit niet betwist, voortvloeiend uit een eventuele vroegere vervolging waarmee zijn psychologische problemen ook zijn verbonden, die nader moeten worden onderzocht in het licht van een terugkeer naar Colombia met het oog op een eventuele toekomstige vervolging.

De in de huidige fase van de procedure voorliggende elementen laten de Raad onvoldoende toe om een compleet en correct beeld te krijgen van het geheel van verzoekers omstandigheden, zodat het niet mogelijk is om een beoordeling te maken van het risico bij een terugkeer.

Na wat wordt uiteengezet in voorgaande punten en de bijzonderheden die deze zaak kenmerken, is het duidelijk dat in deze zaak zich op verschillende vlakken een nader en verder onderzoek opdringt.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem heden aan

essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 augustus 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF